Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 18/03/2022 a les 14:30

Nerea Bassart: «La pandèmia ens ha afectat i no podem fer com si res»

Entrevistem la vendrellenca arrel del nou disc que avui publica amb el seu trio 'Presons'

Nerea Bassart Trio | Laurea

El projecte de la vendrellenca **Nerea Bassart** va començar a rodar fa un parell d'anys, amb el disc que *Soroll* (Discmedi, 2020), que va publicar just abans de l'adveniment de la pandèmia. L'any passat va treure encara un altre EP, tot en anglès -Where Have You Been Before (Discmedi)-, però és ara que descobreix el segon llarga durada, *Presons* (Discmedi, 2022). En aquest nou àlbum, de deu cançons escrites per ella i el baixista Xavi Pomar -que completa el trio amb Pau Josa-, la formació explora nous territoris sonors sense perdre la seva característica fusió de rock i funk. En parlem amb **Bassart**.

L'últim disc llarg el vau treure just abans del confinament.
Sí, molt mal moment! Però no es podia preveure gens. És una cosa que ens va pillar tant per sorpresa a tots... Com a mínim no ens ha tret les ganes de seguir, que és una cosa que sempre preocupa després d'una una aturada així de bèstia.

El disc el deveu haver pogut rodar molt poc...

Sí, però el problema ja no és que l'hàgim pogut rodar poc, sinó que ho hem fet a batzegades, que és gairebé pitjor, perquè no hi havia cap continuïtat. Haver de posposar dates o cancel·lar bolos... era molt caòtic, i crec que a la gent li ha costat entendre què estàvem presentant. Era molt complicat enganxar-s'hi i veure què estava passant.

Teniu la sensació que no ha tingut el recorregut que mereixia i ja n'esteu traient un de nou?
Quan treus un disc, normalment ja n'estàs una mica fart. No molt, però una mica sí [RIU]. Ja l'has rodat interiorment molt, perquè compons els temes, després els passes al grup, on maduren, després van a producció, després a l'estudi, i passa un temps enorme fins que no comences a presentar les cançons, el disc... I en aquest punt ja tens les cançons avorridíssimes. Per això no ens fan molta pena les cançons del primer disc, perquè mentalment ja les tenim cansades i ja ens venia de gust fer un segon disc. Però sí que és veritat que a nivell de directe sap greu. En tocarem algun tema igualment, però no és el mateix: el de *Soroll* és un directe que s'ha quedat en els llimbs.

Al nou treball heu fet un viratge important a nivell sonor. Tot el disc té una producció més moderna i urbana, sobretot el primer senzill: "Presons".
"Presons" és el primer senzill precisament per això: una mica per tocar la pera [RIU]. La resta del disc sí que té una producció una mica més moderna, però no arriba al punt de música urbana que té "Presons". Tot el disc ha agafat aquest camí sobretot perquè hem incorporat un nou instrument: el sintetitzador. Nosaltres no som puristes, però sí que és veritat que no ens agrada llençar coses en directe, i per això volem que sí que fem alguna cosa a l'estudi, més o menys ho puguem defensar en el directe. Amb el format trio costa escapar del so orgànic, i el funk té molta cosa de sintetitzadors que ens agrada també. I vam trobar una manera d'incorporar-lo: en el directe, jo el tinc a la dreta de la bateria, al costat del goliat, i el toco amb una mà. Això ja implica una producció més moderna i ajuda al fet que no sigui tan orgànic.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=rWzX9DlQHyQ
Més enllà de l'ús del sintetitzador, "Presons" és volgudament urbà.
La història de la composició de "Presons" és una mica rocambolesca, perquè no està composta com la resta. Normalment som el Xavi (baixista) o jo, que agafem un instrument i ens posem a compondre, però en aquest cas va sorgir de manera diferent. Jo soc professora d'institut i una de les coses que fem a classe és treballar amb informàtica musical, fem servir programes com el Reaper o l'Audiotool per crear bases. I en un exercici havien de fer una base agafant loops per internet i jo vaig decidir fer l'exercici amb ells, perquè veiessin els passos que anava fent jo. I d'aquí va sortir la base de la demo de "Presons". Un dia a casa jo estava escoltant el que havíem fet i em vaig motivar a fer una lletra. I crec que és per això que també és diferent de la resta del disc, perquè la forma de compondre-la ha estat diferent.

Com deies, la producció d'aquest disc és més moderna. Amb qui l'heu treballat?
Doncs com amb el primer disc, hem treballat amb el Pemi Rovirosa i l'Arturo Torres, perquè és gent de confiança, són família. Formen també part del nostre so i han evolucionat amb nosaltres. Això és interessant perquè amb aquest disc hem fet un petit salt estilístic, però no trenca amb allò què fèiem. I en part, crec que és perquè hem comptat amb el mateix equip de producció. Està bé poder explorar i expressar-nos lliurement, i que no hàgim de tancar-nos a un sol estil o so, però mantenint certa coherència.

Parlem de les lletres: totes són bastant al·legòriques.
Sí, jo estic acostumada a fer-ho així. I en Xavi -que ha escrit "Hortizons i "Plou de nit"-, és una mica a l'inversa, perquè ell sempre explica una història, una cosa superconcreta. I jo sempre escric coses més aviat abstractes. Crec que és divertit que ens complementem d'aquesta manera, perquè li dona un punt més desenfadat... A més que les cançons del Xavi moltes vegades són més alegres [RIU].

És recurrent en tot l'àlbum una certa preocupació pel temps. És casual, circumstancial, buscat...?

És una cosa que em preocupa en el meu dia a dia. Quan ets músic sense ser músic, en general, fa que et qüestionis aquestes coses. Tens aquesta dicotomia en què, per una banda, tens una feina que et dona el sou i, per l'altra, la teva vocació. Que és cert que m'agrada fer de professora, però òbviament, si hagués d'escollir, preferiria ser només música. I això fa que a vegades et preguntis si realment estàs aprofitant el temps, si hauries de fer una aturada, etc. Soc d'aquest tipus de gent que sempre es preocupa més pel temps que pels diners.

De fet, aquest concepte dels dubtes existencials que comentes també s'imprimeixen en el disc en forma de la dicotomia de llibertat i 'presó mental', de prendre decisions, sortir de la zona de confort...
Exacte. De fet, per això a l'àlbum li hem posat *Presons*, perquè hem vist que hi ha més d'una cançó que té aquesta línia temàtica de les presons i de no voler sortir de la zona de confort. Jo crec que soc jo fent-me la del Pepito Grillo: m'ho dic a mi mateixa en forma de cançons, com un exercici de consciència.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=ttNTO9tgL5A
El disc el vau compondre en època de confinament? Hi ha diverses cançons com de superació d'un temps dur...
Algunes sí, però no ho han sorgit únicament del confinament. Hi ha una cançó, per això, que sí que parla explícitament de la pandèmia: "Són temps estranys", que és la més rockera. És un tema molt recurrent entre els músics ara, gairebé tothom té una cançó sobre la pandèmia... Però és que és molt difícil no fer-ho, perquè és una cosa que ens ha marcat tant! És molt complicat ignorar-ho, pràcticament impossible. Ens ha afectat i no podem fer com si res.

Tracta de la pandèmia però també es aplicable als moments que vivim ara, amb la guerra d'Ucraïna, per exemple. Són realment temps estranys.
Sí, intento que siguin cançons que es puguin adaptar. És veritat que si concretes molt estàs explicant alguna cosa, i és entretingut, però el fet de ser una mica abstracte fa que la gent s'ho pugui fer més seu.

Nerea Bassart Trio Foto: Laurea

En l'últim disc el Pemi us va escriure una cançó, "He descobert", i en aquest, col·labora a "Horitzons".
Sí, va escriure el senzill! I aquesta vegada, hi ha cantat. El **Pemi** té reputació de guitarrista, però ara ha tret un projecte nou, **Pemi Rovirosa i Els Invictes**, on ha agafat el micro -i on jo també toco, als sintes i alguna guitarra-. I quan el vaig sentir cantar, vaig flipar. Li ha costat molt fer aquest pas. I ens ha fet molta il·lusió que ens digués que sí... De fet, crec que és el seu primer *featuring* com a cantant!

En els directes, la cantaràs tu?
Sempre que pugui venir el **Pemi**, està convidat. Al concert de l'Auditori Pau Casals vindrà. Òbviament que vinguin les col·laboracions és molt xulo, però cadascú té els seus projectes i no sempre es pot quadrar. Però sí, en cas que ell no pugui venir, cantaré jo la seva part.

També hi ha la veu d'Agnès Algueró a l'àlbum: com va sorgir?
És la meva parella, i és clar, això ho facilita... [RIU]! Ha tret un disc fa molt poquet, *Bosc endins* (U98 Music, 2021), que és molt maco, un altre rotllo totalment diferent al que faig jo. Estic molt contenta amb la col·laboració. Tenint una relació sentimental i era difícil que em digués que no... Però igualment em considero afortunada! [RIU] També hem comptat amb el guitarrista Jordi Mena, que va venir a l'estudi, va agafar la guitarra, va fer la seva màgia i ens va deixar a tots bocabadats. Té molt bon gust. Toca el necessari, superbé i amb un so perfecte. A més, també hi tenim el saxo de Kike Ordax i les percus el Joaquín García, qui també serà a l'Auditori.

El directe, més enllà de la presentació del disc, el plantegeu en format de trio com sempre?
Mantenim el format trio, amb l'afegit dels sintes. L'única cosa que ens donava certs problemes a nivell de so era no tenir pedal de l'autotune, però ara ja l'he comprat i està solucionat. A més, tindrem les col·laboracions sempre que puguin venir. El que també fem a nivell de directe, i que ja hem fet a l'estudi, és canviar d'instruments. Hi ha cançons en què el Pau, en comptes de la guitarra toca el baix, en Xavi la bateria, i jo la guitarra. És una cosa que ja teníem pensat fer perquè com tots som multiinstrumentistes i perquè si no jo sempre estic asseguda a la bateria, i per molt que faci moltes carotes i mogui molt els braços, queda una mica estàtic. Però si fem aquest canvi es fa una mica més dinàmic. Ho vam fer ja a l'estudi per autoobligar-nos i també perquè fos el nostre so -perquè no sona igual un tema si toques tu la guitarra, o la toca el teu company, agafa una altra dimensió-.

I com ho portes? Perquè fa un parell d'anys, amb la sortida del darrer àlbum, explicaves que estaves en un moment d'obsessió amb la bateria.
Em segueix encantant la bateria i és el millor instrument del món, però ja no hi estic tan obsessionada, fent exercicis al tren... Ara hi tinc una relació més sana [RIU].